

Въ таквози положеніе са намѣрваше Мохаммедъ II са рѣши да свърши съ нея и я обсади съ 250,000 войска по Априлія на 1453 год. Константинъ XI показа себе си достоинъ за своя санъ, и са приготви на отчаянно браненіе. Но силѣтъ му бѣхъ твърдѣ ничтожны. Той едвамъ можилъ да извади до 7000 ратници, които да бранѣхъ цариградскыѣ стѣны, врати и кули, прѣснхъты на голѣмо едно пространство. Само едни генуезцы и вениціани му пратили на помощъ нѣколко галеры. Дѣсна рѣка на и-ра при туй браняне былъ искусныйтъ генуезскый витязъ *Джустиньяни*.

Мохаммедъ усърдно зель да гърми укрѣненіята съ стѣнобитны машины отъ старо време, тѣй и съ ново-изнамѣренныѣ топове. — Казвать, че между другыѣ той ималъ грѣмаденъ единъ топъ, който са возѣлъ отъ сто вола; този топъ стрѣлялъ съ голѣмы камыны ядра. Но во времето на обсадата той са прѣснхълъ и убилъ мастора който го управлялъ; изобщо тогазъ още не знаели да са служать съ таквызи оръдія, и тѣ малко вреда докарвали на градскыѣ стѣны. — Входятъ цариградскыя заливъ, извѣстенъ подъ името *Златый Рогъ* былъ затворенъ съ желѣзны веригы (синджиръ), тѣй щото турскыѣ ладіи не можали да проникнхътъ въ него. Но Султанъ заповѣдалъ да ги прехвърлхътъ по сухо въ залива, като ги теглхътъ по дѣски, намазаны съ лой. Най подиръ на 29 маія Мохаммедъ направля рѣшителенъ пристѣпъ (*Юрюшъ*), и гордата Византія пада съ отчаянныѣ си бранители въ властѣта на силныя завоеватель; послѣднийтъ отъ Палеологовцыѣ подобно пада въ битвата; трупътъ му былъ познатъ между убитыѣ и, като му отрѣзали главата, забили я, по обичая, на високъ единъ колъ за да я види сѣкый. . . . Тѣй полумѣсецътъ вече намѣсти Кръста, источната грѣко-римска имперія са